

1. GAROVIT

Psal se čtrnáctý den *vějchlomu*, období studených větrů, kdy nebe nad krajinou obvykle pokrývaly těžké chuchvalce mraků. Za poslední dny vydatně pršelo, ale s rozbřeskem toho rána se počasí jako mávnutím kouzelného proutku umírnilo.

Na Garovitu již pomalu začínaly přípravy na blížící se zimu. Po staletí zušlechťovaný a rozšiřovaný silný hrad, aby odolal i nejsilnějším náporům nepřátel, se tyčil na vysoké skále, z níž v této roční době vypadaly okolní kopce jako boky hnědosrstých zvířat.

Slunce stálo ještě nízko, ale na vnitřním nádvoří už do sebe urputně bušili zbraněmi dva soupeři. Když štít zaduněl pod tvrdou ránou, jeden z mladíků mrštně ukročil a oplatil protivníkovi úder. Meče zazvonily, pak znovu a ještě jednou.

Styrovci v uších bušila krev, jeho ostří vířilo vzduchem a padalo na dřevěný štít soupeře. Přestože byli stejně staří, na rozdíl od Ctiwa, jehož tělo bylo spíš hubené, měl Styr postavu mohutnou jako býk. Široká ramena i plece, paže obalené svalstvem a výškou i přes své mládí přerostl většinu dospělých mužů. Jeho obličej s širokou bradou nesl hrubé, ale pravidelné rysy.

Švih meče. Zadunění kovu o štít.

„Možná bych měl použít levačku,“ poznamenal Styr a odrazil Ctiwovu čepel. „Aspoň bys dostal šanci.“

Protivník se pobaveně zazubil. „Za tu tvou domýšlivost tě bohové jednou srazí k zemi.“

Třesnutí zkřížených mečů.

„Úkrok, Ctiwo!“ křikla žena v ocvočkované vestě, která stála opodál mezi dalšími hochy.

„Řekla jsem úkrok, krucinál!“

Mladík výzvu neposlechl a Styr v té chvíli už věděl, že za chybu zaplatí. Hbitý krok a rána! Přesný výpad vyvedl Ctiwa z rovnováhy. Přešel do defenzívy, při níž mu Styr nedal možnost k manévrování. Ctiwův ústup se změnil v klopýtavé couvání, nakonec klesl na koleno a opřel se o zem rukou.

Hlouček mladíků kolem se rozesmál.

„Do prdele...“ zaklel Ctiwo.

Styr na něj shlížel s mírným úsměvem. „Máš dost? Nebo chceš, abych tě srazil do bláta i potřetí?“

„Tentokrát jsi měl štěstí.“

„Žádné štěstí,“ řekla Jorika. „Měl sis od něj držet odstup!“

„Já se snažil, ale –“

„Ve skutečném boji bys už krvácel,“ skočila mu do řeči.

Její hrubý hlas k ní patřil stejně jako světlé vlasy zapletené do mohutného copu. Byla to obrovitá žena s širokou sanicí. Pod šaty se jí napínaly svaly rozměrů vepřových šunek a jazyk měla stejně ostrý jako břit sekery za opaskem. Mistryně bojových umění, která je trénovala od doby, kdy Styr opustil rodný domov, aby u pána Garovitu dokončil výcvik. Trénink pod velením Joriky byl náročný a její jedovatost jim často trhala žíly, ale všichni ji měli v úctě. Činy plavovlasé bojovnice během války byly legendární. Svou sekerou srazila mnoho nepřátel a odnesla si jediné zranění, chybějící levé oko.

Styr ke Ctiwovi přistoupil a pomohl mu vstát.

„Příště budeš rychlejší,“ řekl povzbudivě.

Ctiwo mu věnoval úsměv a doporučil se k ostatním chlapcům.

„Vrať se ke kladivu, Kováři,“ ozval se Domog, tmavovlasý čahoun s pichlavým zrakem. „S mečem máš očividně potíže.“

Poznámka vyvolala mezi mladíky posměch. Nesmáli se jen Ctiwo a Styr.

Kovář. Přezdívkou, kterou mu dali, když zjistili, z jakých poměrů pochází. Jako jediný mezi nimi neměl ušlechtilé jméno a privilegium cvičit se syny vладыků mu udělil výsostně pán Garovitu odměnou za věrné služby Ctiwova otce, ale ne všichni se na vstřícné gesto dívali přívětivě.